СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

РІК XLVIII. Ч. 186. Джерзі Сити, Н. Дж., субота, 10-го серпня 1940. No. 186. Jersey City, N. J., Saturday, August 10, 1940. VOL. XLVIII.

ТРИ ЦЕНТИ В ЗЛУЧЕНИХ ДЕРЖАВАХ АМЕРИКИ. ПЯТЬ ЦЕНТІВ ЗА ГРАНИЦЕЮ ЗЛУЧЕНИХ ДЕРЖАВ АМЕРИКИ. Тел. „Свободи": BErgen 4-0237. 4-0807. — Тел. У. Н. Союзу: BErgen 4-1016. THREE CENTS IN THE UNITED STATES OF AMERICA. FIVE CENTS ELSEWHERE.

ЗАКОН ПРО НАЦІОНАЛЬНУ ҐВАРДІЮ

ВАШИНҐТОН. — Закон, який дає право президентові покликати до військової служби національну ґвардію, перейшов в сенаті великою більшістю голосів, 71 за, 7 проти. Ця національна ґвардія, на основі згаданого закону, може бути ужита в військовій службі в усіх краях західньої півкулі, а також у заморських американських посілостях. В сенаті була спроба, аби зробити поправку до закону і національну ґвардію уживати виключно в службі на американськім континенті. Але інші голоси висказувались проти цього, мотивуючи, що таке рішення ослабилоб впливи Злучених Держав Америки в західній півкулі, та охолодилоб полудневo-американські краї до Північної Америки. Шляхом голосування цю поправку відкинено.

В законі є клявзуля, яка дозволяє всім членам національної ґвардії, що мають на своїх руках удержання родин, до 20 днів резиґнувати з війська. Після їх резиґнації залишиться в національній ґвардії всего 183,000 вояків і старшин. Також в законі є застереження, що всякі судові процеси видані членам ґвардії підчас їх служби, мають бути здержані.

ЧУЖІ ВКЛАДИ ПІДУТЬ НА ДОВГИ

ВАШИНҐТОН. — Секретар Морґентав предложив плян, на основі якого всі державні і приватні фінансові вклади в Злучених Державах Америки тих народів, що винні Америці гроші, а тепер знайшлись під окупацією німців, можна булоб стягнути на конто довгдв. В той спосіб Америка стягнулаб на конто своїх довгів коло два біліони долярів. Сама Франція має в Америці тих вкладів коло біліона долярів.

БРАКИ АМЕРИКАНСЬКОЇ АРМІЇ

ОҐДЕНБУРҐ (Ню Йорк). — Маневри першої американської армії виказують, що військові частини не мають подостатком модерної зброї. Вояки мусять управлятись у старомодних скорострілах, бо модерних нема. Бувають випадки, де вояки вживають підчас вправ звичайної залізної рури замісць протилетунської гармати.

ЗБРОЄННЯ ПОСТУПАЄ ВПЕРЕД

ВАШИНҐТОН. — Член національної комісії зброєнь, Вилйем Кнудзен, що завідує продуктивним департаментом у тій комісії, заявив через радіо, що виріб військових літаків в Америці замітно зростає. Тепер фабрики виробляють 10,800 річно, чи 900 місячно. А до кінця цього року продукція підскочить до півтори тисячі літаків місячно. В те число входять також ті літаки, що їх фабрики виробляють для Англії. Едвард Стетініюс, інший член тої самої комісії і голова департаменту достави сирівців, заявив у той сам час через радіо, що доплив сирівців до американських фабрик налаштовується як слід. В Бразилії побудовано спеціяльну залізницю, що доставляє манґанову руду. Сидней Гилмен, теж член комісії, заявив, що 80,000 фахівців вишколюють нині професійні школи для обслуги летунства. Джесс Джовнс заявив що шість нових фабрик літаків побудовано впродовж останніх кількох місяців, коштом 150 міліонів долярів.

ФАРЛІ УСТУПИВ

ВАШИНҐТОН. — Джеймс Фарлі, головний почмайстер і заслужений діяч у Демократичній Партії, зрезиґнував тепер зо свойого уряду. Кілька днів перед тим він зрезиґнував із головства в національнім комітеті Демократичної Партії. Загально говорять, що він в останніх роках не погоджувався з політикою Рузвелта і це є причиною його резиґнації. Фарлі заявив, що майже ніякої участи в надходячих президентських виборах не буде брати тому, що „не буде мати часу".

ЗАПАЛИВСЯ КОРАБЕЛЬ

НЮ ЙОРК. — Недалеко Сенді Гук запалився із невідомих причин норвезький товаровий корабель „Ліста". Він віз на собі товар призначений до Анґлії. На кораблі знаходилася обслуґа з ріжних національностей. Є підозріння, що корабель запалено в цілі саботажу.

ФРАНЦІЯ ПЕРЕД ГОЛОДОМ

НЮЙОРК. — До Америки приїхала французька суспільна діячка і журналістка пані Луїза Вайс. Вона в імені Франції зробила апель до Америки, щоб Америка помогла Франції, яка знаходиться перед загрозою голоду. На території незанятій німцями, казала вона, знаходиться 22 міліонів французів. Їх харчеві запаси дуже малі. З жовтнем цього року там наступить великий голод, коли Америка не поспішить із помочею. Теперішні часи, що їх переживає Франція, найгірші в цілій її історії, казала вона.

ДОЗВІЛ НА ПРИЇЗД ДІТЕЙ

НЮ ЙОРК. — В конґресі перейшов великою більшістю голосів закон, який робить виїмок для дітей, що шукають захисту в Америці перед загрозою війни, облекшуючи їм приїзд до Америки. Цей доїзд тепер був обмежений іміґраційним законом.

АМЕРИКАНСЬКІ ЗБРОЄННЯ ПІД ДОСЛІДОМ

Спеціяльна державна комісія почала провірювати справу американських зброєнь, та шукати за причинами, чому ці зброєння в деяких місцях натрапляють на перешкоди, що спинюють цілу роботу. Дотеперішні досліди вже виказали, що причиною цього є певні патентові леґальні застереження, які в Америці має німецька компанія виробу зброї, Крупа. Багато американських фабрик тими леґальними зобовязаннями мають спутані руки. Щойно уряд може розвязати цю справу.

БАЛАЧКИ З СОВЄТСЬКИМ ПРЕДСТАВНИКОМ

Підсекретар стейту, Сомнер Велес, мав „приятельську розмову" з совєтським амбасадором Уманським, в цілі „підготовки кращих відносин між Совєтами і Америкою". Причини цеї „приятельської розмови" є це, що Японія на Далекім Сході зачинає чимраз агресивнішу політику і щоб створити їй там противагу, Сомнер Велес надіється до співпраці притягнути Совєти.

КНЯЗЬ ВИНДЗОРУ НА НОВІЙ ПОСАДІ

ГЕМИЛТОН (Бермуда). — Князь і княгиня Віндзори прибули до Багамських островів, щоб обняти над ними ґубернаторство. Їм на зустріч вийшло багато мешканців і справили їм щирий привіт. Князь і княгиня Віндзори, як подають журналісти, виглядали надсподівано молодо. І ця їх молодість, що була несподіванкою для всіх, була стихійною причиною, що мешканці справили їм щирий привіт. Проте в деяких аристократичних колах дотепер не можуть простити князеві Віндзорові, що він уступив із трону найбільшої світової імперії, для „жінки, котру він кохав".

ВІСІМ СОТ НІМЕЦЬКИХ ЛІТАКІВ У БОРОТЬБІ НАД АНҐЛІЙСЬКИМ КАНАЛОМ

Німецький наступ на Анґлію прибирає з кожним днем щораз більші розміри. Згідно з британським военним комунікатом в останнім наступі німецької летунської фльоти на британський конвой в Каналі Ля Манш брало участь коло 800 німецьких літаків ріжного каліберу. Британське повідомлення подає, що в цілоденній боротьбі британських летунів з німецькими знищено 53 німецькі літаки, між якими були такі, що є найновішого типу. Знову американська телеґрафічна аґенція згадує, що знищено 70 німецьких літаків. Німецький комунікат з Берліна подає, що німці знищили 34 британських літаків і затопили 12 кораблів в конвою. Далі подають німці, що втратили 3 літаки, які „не вернули". Британці признають, що многі їхні кораблі зістали ушкоджені від бомб, але покищо годі подати точні відомости про шкоду, бо вона не обчислена. Також кажуть, що втратили в боях 16 своїх літаків. Далі подають, що німці пробували бомбардувати ріжні місцевости та розкидувати летючки.

ІНДІЯ ДІСТАНЕ МАЙЖЕ ПОВНУ СВОБОДУ

Таке заповіджено в британськім парляменті. Кажуть, що по війні Індія готова дістати більші самоправні права ніж їх тепер має Канада. Віцекороль Індії заявив, що Анґлія не могла досі сповнити своїх обіцянок супроти Індії через місцеві „політичні й релігійні ріжниці". Далі заповіджено, що нова конституція Індії буде вироблена самими індійцями в такий спосіб, що Індія буде стояти на рівні з Анґлією. Кажуть, що тепер індійські провідники схильні до уступок, бо боїться наступу на Індію з боку Японії й Німеччини.

СОВЄТСЬКІ МОРСЬКІ МАНЕВРИ НА ТИХОМУ ОКЕАНІ

Британська Радіо-Корпорація подає вістку, що совєтська военна фльота на Тихому океані розпочала маневри. Фльота складена з тяжких та легких военних кораблів, підводних лодок та літаків.

ФЕДЕРАЛЬНИЙ УРЯД ПОЗИЧАЄ ГРОШІ НА ВЕЛИКІ РОЗМІРИ

ВАШИНҐТОН. — Підготова зброєнь приневолює федеральний уряд Злучених Держав позичати тимчасово гроші на велику скалю. Від місяця серпня до кінця біжучого року федеральний скарб розпродасть бондів та інших вартісних паперів на суму півтора біліона дол. Коли в наступному році піде добування гроша тією самою дорогою, то уряд буде мусів продати федеральних бондів на 4,000,000,000 долярів.

СТРАТЕҐІЧНА РАДА.
Вендел Вилкі, кандидат на президента з Републиканської Партії, приймає на нараді в Колорадо Спринґс комітет стратеґії. Зліва: Ґовернор Гаролд Стасен з Минесоти; кандидат Вилкі; конґресмен Джозеф Мартин з Месечусетс; Републиканський предсідник Генрі П. Флечер.

ІТАЛІЯ ЗАХОПЛЮЄ ВЕЛИКІ ТЕРИТОРІЇ В АФРИЦІ

РИМ. — Виявляється тайна італійських успіхів в Африці. Отже, поминаючи довгі приготування до офензиви, головна причина, чому італійська армія змісця заняла великий шмат британського Сомалі, є та, що Італія не має чого боятись французького Сомалі, яке тепер є в її руках, згідно з французько-італійським примирям.Таким чином Італія хоче тепер легким способом злучити в одну цілість ціле Сомалі, себто ту величезну французьку територію, що була поділена на три части: британську, французьку і італійську. Отсе обєднане Сомалі булоб остаточно злучене з Етіопією в одну африкансько-італійську імперію, якщо Італія вийшлаб з війни побідною. Ситуація для неї тепер доґідна, бо Анґлія занята обороною острова й не може вислати більшої скількости війська до Африки, надіючись кожної хвилі „блискавичного наступу" на самий центр британської імперії. В Анґлії не привязують великої ваги до італійських успіхів в Африці. Як тільки війна затягнеться, кажуть в Анґлід, італійська армія в Африці буде голодувати, а вже цілком певно буде позбавлена зброї, бо вона цілковито відтята від звязку з матірним краєм, себто Італією, бо Середземне море є під контролею британської фльоти.

І ЯПОНІЯ КОРИСТАЄ З НАГОДИ.

ШАНҐАЙ (Китай). — Японія, як доносять з достовірних джерел, робить гарячкові приготування до окупації французького Індо-Китаю і Нідерляндської Індії й то шляхом „бліцкріґу". Є вона тої думки, що для цього тепер найвідповідніша пора, бо Анґлія не зможе ставити перешкод. Зате є в неї побоювання щодо становища Німеччини, бо згадані краї були посілостями Франції й Голяндії, себто тих країв, що є властиво під німецькою окупацією.

ЗАНОСИТЬСЯ НА НІМЕЦЬКО-ЯПОНСЬКЕ НЕПОРОЗУМІННЯ

ТОКИО. — Японські імперіялісти явно взивають уряд до наступу на Індо-Китай і Нідерляндську Індію. Навіть 126 послів японського парляменту внесли в тій справі окрему петицію, домагаючись від Японії видвигнення і здійснення „програми Великої Східньої Азії" й „цілковитого тамже знищення британських впливів". Та ясно, що цей японський „новий порядок" в Азії передбачає невдоволення з боку Німеччини. Тому преса звертається до Німеччини як „союзника Японії" і каже, що японці не були ніколи „захланним" народом і не лакомились на „світові багатства". Тому і цілком певно „поділяться" з Німеччиною захопленими природніми багатствами, під якими треба розуміти природні багатства Індо-Китаю і Голяндської Індії, які, як видно, Японія хотілаб захопити. Тепер питання, як до цього поставиться Німеччина, яка нібито покищо „обороняє" в згаданих краях тільки „інтереси Франції й Голяндії".

ЯПОНІЯ ЧИСЛИТЬСЯ З ВІЙНОЮ З АМЕРИКОЮ

ТОКИО. — Японська преса цілком не закриває того що готово прийти до війни між Злученими Державами і Японією. Вона дає зрозуміти, що Японія жде на німецький блискавичний наступ на Анґлію, щоб його використати на те, щоб „зробити порядок в східній Азії", рахуючи на обезсилення Анґлії. Та не закриває того що в такому випадку прийдеться Японії мати до діла зо Злученими Державами. Тому, маючи охоту загарбати для себе Індо-Китай та Нідерляндську Індію, Японія хоче бути певна, що не зустріне в тому спротиву принаймні з боку Німеччини. Бо так може статись, пишуть японські ґазети, що німці можуть не піти „бліцкріґом" на Анґлію, а Японія може опинитись у війні зо Злученими Державами. А це змінилоб ситуацію і положення Японії булоб в такому випадку тяжке.

ФРАНЦУЗЬКІ ДЕРЖАВНІ МУЖІ НА СУДІ

РІОМ. — Уже розпочав свою діяльність спеціяльно наставлений Верховний Суд, що буде розглядати причини, які заставили французьких державних провідників, премієрів і міністрів, втягнути Францію в війну. Між іншим будуть розглядати ріжні тайні умови, зокрема ті, що звязували Францію з Польщею. Будуть доходити, хто впливав на заключення тих умов, на якій підставі і для яких цілей. Від присуду не буде відклику. Розправа потягнеться довший час. Буде це найбільший політичний процес, який колинебудь був у Франції. Не надіються якихсь особливих сензацій, пімсти чи масових присудів, бо добрані судді відомі з чистоти характеру і досвіду. Назагал панує переконання, що це судейське тіло дійсно доходитиме тільки правди, а більш нічого. Ґен. Голь, що його теж судитимуть, а який орґанізує французьку армію в Анґлії, назвав цю судейську процедуру „театральним пшиком", що хоче закрити злочинство тих, що зрадили Францію.

"SVOBODA" (UKRAINIAN DAILY)
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Sundays and holidays by the Ukrainian Press and Book Company, Inc., at 81-83 Grand Street, Jersey City, N. J.

Entered as Second Class Mail Matter at the Post Office of Jersey City, N. J. on March 30, 1911 under the Act of March 8, 1879.

Accepted for mailing at special rate of postage provided for in Section 1103 of the Act of October 3, 1917 authorized July 31, 1918.

За оголошення редакція не відповідає.

Письменний текст оголошення мае бути в адміністрації 48 годин перед появою числа, в котрім оголошуючий хоче мати своє оголошення.

За кожду зміну адреси платиться 10 центів.

З Канади належить посилати гроші лише на т. зв. Foreign Money Order.

Тел. „Свободи": BErgen 4-0237. — Тел. У. Н. Союзу: BErgen 4-1016. 4-0807.

Адреса: "SVOBODA", P. O. Box 346, JERSEY CITY, N. J.

ГОТУЙМОСЬ НА НАЙГІРШЕ

Багато чорних думок насувається у теперішній час до голови кожного з нас, що звязаний почуваннями і кровю з українським народом в Европі. Живучи на волі, ми тим глибше відчуваємо трагедію тих нам близьких, що так бажали бачити Україну вільною і народоправною державою. а опинились під диким пястуком диктатури-насильства, під владою чужою по національности, формі й змісті. Бо так виглядає, що хто знає, чи знову не буде приспане, чи прибите, справжнє українське життя на українських землях на довгі часи. Хочемо вірити, що так не станеться. Але не можемо не припускати, що таки може дійсно дійти до того, що Москва приголомшить Україну. Червоні методи правління народами такі страшні й нелюдські, що треба передбачувати усякі, навіть найнеправдоподібніші, можливости. Зокрема не треба себе надто потішати тим, що зацвило українське життя на клаптику тої української землі, що опинилася під німецькою окупацією. Бо німці, навіть якби хотіли поводити себе на тих землях інакше, як поводяться, то не годні так робити, бо це збільшалоб їхні клопоти, не приносячи ніяких користей. Те, що на тих землях відновляється українськими силами і засобами українське життя, так сильно давлено попередньою польською владою, не є, очевидно, ніякою німецькою заслугою. Німці тільки не давлять силою і підступом українське життя в українських селах так по дурному, як його давили поляки. У тому випадку нема їм потреби так поступати і мішатись у такі справи, щодо яких їм байдуже. Це, що українці-втікачі порозходились по українських селах і працюють за нуждену плату, злоджену місцевим населенням, по українських школах, кооперативах, читальнях і т. п., німців нічого не коштує. А зате мають в руках клапоть української землі де ще повіває, тут то там, український національний прапор, який постійно дражнить Москву і Сталіна. Значить, є для них добра нагода для евентуального нового доброго „бизнесу" зі Сталіном, колиб той настоював дуже на тому, щоб зліквідувати ще й той останній клапоть української землі, де живуть українські люди зі захованим ідеалом справжньої вільної й незалежної України. Що на таке заноситься, це вже можна вичитувати навіть з тих донесень, що їх передає американська преса у своїх комунікатах з Европи. Не знати тільки, за яку ціну це має статись, себто, що має дістати Гітлер від Сталіна за свій „подарунок".

Що це все означає? Коли глядіти на те з американсько-українського боку то воно може мати тільки одно розуміння: готовити себе на найгірші можливости, на те, що тут в Америці треба буде можливо творити одинокий центр української, незалежницької, демократичної думки, щоб при його допомозі рятувати українську справу в звязку з тою акцією передових американців, що докладають зусиль, щоб рятувати демократичну свободу в світі.

ЗРАЗОК ГИДОТИ І ШУБРАВСТВА

ПОЛЬСЬКИЙ ШІКАҐОВСЬКИЙ ЧАСОПИС „ДЗЕННІК ЗВІОНЗКОВИ" ШИРИТЬ ПРОВОКАЦІЙНІ СПЛЕТНІ ПРО „НАЦІСТІВСЬКУ УКРАЇНСЬКУ АҐІТАЦІЮ В АМЕРИЦІ".

В часі, коли американська преса доносить про те, що Папа Римський звернувся до часописів, щоб не передавали неправдивих вістей і не поширювали ненависти між народами шляхом неправди, поширюваної для пропаґандних цілей, попав у наші руки польський часопис, видаваний в Америці, в місті Шікаго, що зветься „Дзеннік Звйонзкови" (Polish Daily Zgoda). В числі з пятниці, дня 2. серпня 1940, бачимо на першій стороні, на самій горі, великими грубими буквами такий напис: **„Націстовска аґітація україньцув в Америце"**. А далі, на тій самій стороні й на другій, знаходимо пашквіль, затитулований ось так: **„Фашистовска орґанізація україньцуф ОДВУ грасує ту в Станах Зєдночоних"**. Є ще там повно підназоловків про „сліпий послух фірерові", про „аґітаторів, вишколених в Берліні", як і про те, що ці „тайни" викрило якесь „пісемко", що зветься „The Hour".

Очевидно, що у всіх тих „сензаціях" нема нічого нового. Це повторення давних провокативних нісенітниць про український визвольний рух. З такими провокаціями годі вести полеміку, тимбільше, що вони писані такою неграмотною людиною, що не то не знає, про що пише, але навіть не вміє передати польською мовою той матеріял, який попадає в її руки, надсиланий провокаторами і шантажистами якоїсь невідомої вуличної шмати, що видається десь якимись таємними силами для якихсь темних цілей. Очевидно, що на такі речі треба буде звернути увагу американського уряду, згідно з тими заявами, які подавали президент Рузвелт і уряд, коли звертали увагу на те, що тепер можуть появлятись ріжні спекулянти, що для особистої користи чи інших брудних цілей захочуть користати з хвилі й пускатись на ріжні провокації супроти невинних осіб чи організацій. Та це друга справа. Бо тут ми хочемо звернути увагу головно на те, що згаданий польський часопис пише про те, як то „в східній Малопольщі", зараз по наїзді Гітлера, піднесли голову відділи „фашистівської української організації", себто ОДВУ, і „палили села і мордували в бестіяльський спосіб польську інтеліґенцію і польську сільську людність". Часопис пише, що в листах до рідні в Америці, описували поляки, головно вояки, про „страшні сцени", які відбувалися в „Малопольсце" і як їм треба було боротись з „дикими українськими бандами".

Поминаючи крайню глупоту і незнання, коли пишеться про ОДВУ в „Малопольсце", бож ОДВУ існує тільки в Америці, підкреслимо те, що важніше:

В першу чергу зазначимо, що і ми маємо листи з краю, а що важніше, фотоґрафії з тих ям, в які польські вояки живцем закопували українських хлопців по селах. Маємо точні дані про те, де це було. Маємо обличчя тих хлопців, що їх сковано колючим дротом. Маємо знимки з тих на смерть зпроколених і пошматованих, що їх польські „лицарі" залишали по вулицях і на дорозі. Тому дуже радо, коли американським „Дзеннікам Звйонзковим" про те іде, можемо зачати друкувати нову книгу про „Polish Atrocities", подібну до тої, що має понад 500 сторін, а яку ми видали з нагоди славного польського дикунства, що зветься „пацифікація" західньо-українських земель.

А тепер таке: Чи українській нарід, у всіх своїх писанях, меморіялах, книжках і часописах не звертав ввесь час уваги польським політичним діячам, що їхні концентраційні табори, пацифікації й інші дикунства, включно до назви „Малопольска" і запроторювання соток українських священиків до тюрми за вписування в метрики українських прізвищ не доведуть до того, що дійде знову до братовбивчої, страшної війни чи революції й нового проливу крови? Чи ми тут в Америці не впливали писаним і друкованим словом до розуму американців польського роду, щоб хоч вони, що живуть в демократичній країні, вплинули на шовіністів, що керували Польщею, щоб вони відступили від влади шляхом терору, насильства, пацифікацій, Березу Картузьких, насильної полонізації й кольонізації, бо це веде такі гноблені народи як український до розпуки, а Польщу до заглади? І щож зробили в тому напрямі такі американські поляки як ті, що виписують в згаданій вище польській ґазеті провокації на український рух? Чи це вони не нівечили американських заходів і не допомогли ґенералам Ґалерам, що пішли проти українського народу, що зривався до волі так, як і поневолений польський нарід в 1918 році? І до чого вони довели Польщу таким своїм поступованням, такою політикою оборони насильства й злочину, звереного проти українського народу? Чи не до розвалу Польщі? Ось ті самі методи повторюють вони знову. В часі, коли український нарід кривавиться в тяжкій большевицькій неволі, коли поневолений польський нарід, і коли був би час принаймні тут в Америці вглянути глибше в саму суть польсько-української проблеми і трагедії, польська преса, така як „Дзеннік Звйонзкови", пускається на те, щоб допомагати ріжним агентам, що розпускають провокаторські вісти про український визвольний рух. Ось ті методи польської преси нам добре відомі, коли іде про старий край. Хто читав „Ілюстровани Курієр Цодзєнни" за часів, коли він не служив, як тепер, Гітлерові, а цілому польському урядові й польській політиці, той знає його чорносотенні методи воювання з українством. Для цього часопису кожна українська кооператива, кожна молочарня, кожний Кружок Сільського Господаря, кожний „Сокіл", „Пласт" чи „Луг" це була — боївка. Кожний зїзд українських кооператорів, чи просвітян — це були в очах цеї газети „українські революційні зїзди", кожна читальня „Просвіти" це була „боюфка". Мета, очевидно, була ясна: цілковито здавити і знищити все українське життя, а з ним навіки вбити український визвольний рух. У тій роботі все було дозволене й освячене. Найгірша брехня і найбільша підлість. Це давна практика. Бо навіть в 1914 році, як тільки москалі ввійшли до Львова, то шовіністичне "Слово Польске" разом з пізнішим польським премієром Станиславом Ґрабскім, відразу заявило льояльність супроти Росії й почало їй помагати „як союзник" і нищити українство доносами, якими заповнювано кожне число цеї газети.

Ось так було в старім краю. Але тут в Америці, де всі ми американські громадяни, і де вже з того одного боку не повинно бути подібної шовіністичної заїлости одного громадянина супроти другого, одної американської інституції супроти другої, такі речі, як їх вичитуємо в „Дзенніку Звйонзковим", не мають і не можуть мати місця, як теж не повинні минати безкарно. А маємо тут на думці те, що в згаданім пашквілю, що його помістила ця газета, є теж уступ, який зачіпає найстаршу американсько - українську запомогову організацію: Український Народний Союз. Є там зачіплені особи Головної Контролі, зокрема такі загально відомі й шановані громадяни як адв. Р. Смук, д-р А. Т. Кібзей, адв. О. Малицький й інж. С. Куропась. Ті особи згаданий часопис намагається звязати з їх функцією як головних контрольорів У. Н. Союзу, щоб таким чином, кинути зпоза плота на саму організацію, себто на У. Н. Союз, якусь тінь про „фашистівську пляму" чи „ґітлеризм". Очевидно, що не наводиться тут ніяких фактів. Робиться це на зразок провокаторів. Пишеться так, щоб десь в когось могло залишитись з написаного щось такого, що десь щось звязує У. Н. Союз з кимсь, що має щось до діла з фашизмом чи гітлеризмом. Цілком так, як поводився за давньої Польщі згаданий „Ілюстровани Курір Цодзенни". Він то також, як тут про контролю, писав про тих, що зїхались, щоб провірити експорт яєць чи масла, але це роблено в такий спосіб, щоб польський уряд мав причину, покликуючись на „прилюдний голос", потягати тих людей і ті організації до вияснення. А це в Польщі був спосіб переслідування українських людей і організацій, які були без усякої вини і яких ніяк не можна було за що карати. Мабуть дехто думає, що в Америці надходять часи, коли тут буде можна зарекомендувати практики польського уряду і польської поліції, а також і такої преси як „Ілюстровани Курієр Цодзєнни". Якщо „Дзеннік Звйонзкови" хоче іти таким шляхом в Америці, яким ішов „Ілюстровани Курієр Цодзенни" в Польщі, так хай знає, що Вашінгтон, то не Варшава, а американська демократія, то не польський фашизм. Коли вже іде аж так далеко, що польська нетолеранція такого „Дзенніка Звйонзкового" чіпається асекурації й бизнесу, веденого совісно й чесно в Америці, й змішує його з політичною боротьбою, і то такою національною боротьбою, на яку не сміє бути місця в Америці, то ми спробуємо шукати охорони американського закона супроти тих, що хотілиб анархізувати життя в Америці в подібний спосіб, як воно було анархізоване в диктаторській Польщі.

БОЛЬШЕВИЦЬКА ПОГОНЯ ЗА СЛАБОДУХАМИ

Треба признати большевикам українського роду, що вони незвичайно завзяті, коли іде про нищення українського життя в Америці. Вони напружують свої останні сили, щоб зруйнувати американських українців так, щоб і сліду по них не осталося в недалекій будуччині. Роботу ведуть з послідовністю і знанням настроїв.

Ось тепер, після знищення всякої самостійної та самостійницької думки в Західній Україні, американські большевики, що видають газети українською мовою та вживають української мови, знову піднесли голови. Вони переконані, що саме тепер є добра нагода знищити в Америці той рух, що обороняє право українського народу на вільне й справді незалежне державне життя.

У чому проявляється оця посилена большевицько-комуністична діяльність серед українців? Головно в тому, щоб поміщати в своїх часописах ніби-оригінальні листи зо старого краю, а в тих листах доказувати, що в Західній Україні вже настав „рай", і то правдиво-український рай. Такий рай, про який там український нарід мрів. Отже є там тепер в Україні, згідно з їх писанною, не лише подостатком усього майна й праці для кожного, але все йде так так, начеб це була справжня українська держава. Отже мова в школах, в урядах, в літературі, в установах і на кожному кроці — українська. У згаданих установах повна громадянська та особиста свобода рухів та переконань. За большевицькими вістями навіть і церква там свобідна, лише, що „попів" там не треба й тому сам „нарід їх проганяє". Словом з України надходять такі радісні вісти, що ніде на світі ліпше не може бути.

„Коли постійно брешеш, то всетаки щось лишиться" — каже пословиця. Отже всюди: правда, чи не правда, чи це стара правда, а теперішня неправда, але треба її так розмалювати та прикрасити, щоб і в найбільш розумного вмовити, що на Західній Україні є всі благодати. А ті, що в большевицькі махінації в Америці не вірять, це, очевидно не є люди чесні, характерні, самостійні, ідейні, борські лише „брехуни", „панські підлизайки", „оборонці польських панів", „слуги міжнародного капіталу", „українські пани" або „підпанки", або таки просто „ошуканці й кровопийці", бо не мають уже з чого жити, отже мусять аж на прилюдний обман пускатися.

Нема ні одного числа большевицької газети, щоб не було поміщеного там якогось фікційного листа з краю, тобто з Галичини під большевиками. Нема ні одного числа часопису, щоб не напав на українську народню пресу, або її редакторів чи дописувачів. Нема ніколи ні одним словечком хоч припущення, що може жити якась ідейна людина між українцями, що хотілаб самостійности України для добра нації, для свободи, для щастя. Цього большевикам не вільно навіть допустити, бо тимсамим вони мусілиб признати загальну свободу думки, свободу преси, свободу реліґії, та можливість суспільного добра в іншім устрою, ніж большевицький.

Теперішній переломовий час це найліпша нагода для большевицької кляси уладити наґінку серед слабодухих. Раз вони зловлять їх у сак, як товсту рибу, раз вони скомпромітують кого тим, що притягнуть до свого табору, будуть панувати над ним аж до смерти. Бо якби хто відважився опісля покинути большевицький табор, такого вони вже вміють заздалегідь застрашити несподіваною пімстою большевицьких пророків тут і там.

ПРОСИТИМЕ БОЖОГО БЛАГОСЛОВЕННЯ.

Коли Вендел Л. Вилкі буде приймати повідомлення про назначення його кандидатом з рамени Републиканської Партії в Елвуд, Інд., дня 17. серпня, проповідник д-р Вилйем Лов Брайен, з університету Індіяна, буде молитися за благословення. Вилкі був там студентом.

С. ЧЕРКАСЕНКО.

ПРИГОДИ МОЛОДОГО ЛИЦАРЯ

РОМАН З КОЗАЦЬКИХ ЧАСІВ

ТОМ I.

(3)

— Оце дак немовля! — реготав на ганку старий довговусий січовий полковник. — Таких немовлят і в матері Січі небагато, — нехай мені дідько плюне межи очі, коли брешу!

— Авжеж небагато! — підтакував, регочучи, січовий писар.

— То це в тебе така дитина, хрін тобі в ніс?! — скрикнув старший, та до тих, що стояли коло коней, лейстровиків: — А ви чого ґав ловите? Поможіть узяти ведмедя й візьміте йому добрих півсотні!...

На поміч товаришам кинулося ще троє.

— Та щож це, люди добрі, — отямилася врешті Василиха, — на бідну дитину цілим військом?!...

Розлюченою шулікою налетіла на напасників і товкла їх по чому попало порожнім кошиком.

Було і страшно й весело, й люди аж за боки хапалися.

Сміявся й Павло, а далі до неньки:

— А відступіть-но мамо, щоб не зачепило ненароком!

Він стиснув кулаки, випнув лікті й бистро повернув плечима. Лейстровики, як груші, розкотилися від нього людям під ноги. А один докотився перевертом аж до ганку під ноги старшому, та так і не підводився відразу, а тільки сидів та від несподіванки лупав очима: чи мені сниться, мовляв, чи це увіч.

Сміх ущух.

— Лепсько! Нехай мені дідько межи очі начхає, коли брешу! — гукнув січовий полковник.

— Далебе, лепсько! — підтакнув писар.

Та лейстровий старший був іншої думки. Отямившись від несподіванки, він так оскаженів, що аж запінився й тупав ногами та зпав на всю горлянку несамовито:

— Щоб моїм лейстровикам та якісь паршивий міщух задав такого сорому й ганьби?!.. Рубайте його, прокляття! шаблями його!... Чогож ви огинаєтесь?...

Василиха скамяніла. Павло прогнав усміх з уст і тривожно озирнувся довкола. Углєдів біля ганку стовпа з великим залізним кільцем, у два кроки стрибнув до нього, — де й вайлуватість поділася! — вхопився за вершок обома руками і, вперишись ногами в землю, з усієї сили потяг до себе й вивернув з землею, та так і став, не випускаючи його з рук і позираючи зпід лоба на козаків. Скоїлося це в одну мить, і навіть ошелешений старший не знайшовся з лайкою або якимсь наказом.

До нього підійшов полковник із Січі, вдарив легенько по плечі й промовив:

— Не йде, пане-брате, так, не йде... Егеж, — не полицарському це... на беззбройного молодика з шаблями.

— Та й шаблями, як бачу, його не візьмеш, — додав пан писар. — Хіба з гаківниці звелиш палити в цього тура, пане полковнику.

Старший ще вагався якусь хвилю, далі махнув рукою козакам своїм: дайте йому спокій, мовляв. Сам звернувся до старої:

— Ну, не іродів він у тебе син: які шкоди накоїв!

— Щеб пак! — стара Василиха йому. — Навіщо так розтривожили дитину, що себе не памятає!...

— Кинь мені зараз стовпа, хрін тобі в ніс! — гукнув до Павла, — та йди геть під три дияволи! А ви, — до козаків, незугарні були трохи не десятеро впоратися з одним міщухом, то хоч стовпа знов закопайте в землю, та поглибше.

— Спасибі, вельможний пане за ласку, — вклонилася Василиха старшому. — Ходімо, Павле, а то бач, як оті запоровські братчики повитріщалися на тебе: ще зурочать.

Довкола засміялися. Засміявся й Павло та, зауваживши, що вже ніхто не збирається кривдити його, кинув стовпа на землю й підійшов до матері.

— Що, ледащо, не слухав матері, — будеш тепер памятати!... Прощавайте...

— А пострівай-но, стара! — озвався з ганку січовий полковник. — Можеб своє немовля та на Січ нам віддала? Лепський з нього буде січовик...

— Що?!... А щоб ти не діждав, — пху! — засипала Василиха, як з мішка. — Занапастили вже там мого старого, волоцюги чортові, то й хлопця корт...

— Якого старого?

— Не знаєш? Мого старого... Похила Василя... Та щоб я свою дитину...

— Та стрівай, не торохти так, бісова коцюба! Дай же розпитати...

— Нема що питати!... Ач, який розумний: батька десь убили, нехай царствує з праведними, ледащо, та й до сина підбираються... Ходім мені зараз додому, — чого баньки на них вирячив!...

— То той Василь Похил — твій? (Дальше буде).

Ukrainian Weekly

(Concluded)

SELECT UKRAINIAN STORIES

THEY TOOK HIM AWAY

By ANATOLE KURDYDYK

Translated by STEPHEN SHUMEYKO

They took him away, her son Stephen, two such dirty Reds, with sharp steel on their guns—and she pitter-pattered after them without even a tear.

Pitter-pattered, with doddering ancient feet, through the village, the fields (the hoar was already whitening the road), her shawl askew and her hair damp with perspiration sticking to her forehead. Under her arm a little bundle. In it a clean shirt and a piece of bread—for him. Her heart heavy with fear.

On and on, after them, without even a tear.

Early that morn they had quit the village, and now at noon they were already in the big city.

She saw them lead her son inside a tall gate. It clanged shut after him. She ran to it. A heavy blow to the chest with butt end of the gun drove her reeling back.

"Beat it!"

She glanced up from the ground—a heavy bearded face, with not a trace of kindness in it. So she cringed, just like a dog, her eyes fastened to the gate that had swallowed her son.

While from the nearby chesnut tree leaves fluttered down...

She rose and sat down on the steps opposite the gate, her mind in a whirl. The city was deathly still ("they" had occupied it)—and yet how familiar it was.

How many times had she hurried here from the village when her son had worked here as an apprentice. She flew to him then, young, happy, for she could not be without him for long. In her bosom—money, and in a little bag—apples, red, like blood...

Such were her thoughts, creeping like a climbing ivy along the wall of memory, touching every window, reaching to the very roof.

Wait! They will surely free him! Why should they hold him?...

Dry leaves rustle on the paved walk. Some fall into her lap. She knows what they mean: Autumn...

With ancient hands, shriveled, like these leaves, she aimlessly smooths them out before her.

While opposite her the wall looms high, and in front of it the sentry paces to and fro.

Wait! They must free him!...

Above the wall, black, ragged clouds scud by. A gust of wind rushes down the street, whirling the leaves before it, whipping her skirt.

No! She won't go away! She is waiting for her Stephen!

Someone passes by, glances at her. She raises her eyes to his face, and lowers them. He too seems to be suffering.

Again the street is deathly still. Only she is alive and that one over there, pacing back and forth with the shining steel on his shoulder.

This autumn afternoon is so chilly. She draws her shawl close, while the cold pierces her very breast.

Footsteps again. Someone is being led under guard, just as was her son. The ravenous gate opens, and closes! But no Stephen.

The leaves whirl about, rustling tumbling...

Several hours pass by. The gate opens. Voices. The guard is being changed. She looks up. Yes, that's him, the one who brought her son here.

Slowly she rises.

Oh! What is it that grips her heart so!

Crack!—a shot is heard from inside the wall. Its echo pierces her through and through.

She walks over to him, to this murdering Red.

Yes, she will kiss his hand, anything; she must know, where is her Stephen.

She approaches, but the guard already knows what she wants.

"He is no more, mother. Didn't you hear?"

He points towards the wall.

A gasp—

The little bundle drops to the ground. She runs to the gate. But he seizes her by the shoulders.

"Beat it!"

She tears his hands away, falls to her knees, crying wildly:

"Stephen!... Stephen!..."

But those cursed hands are so powerful, and her age so weakening. They lift her and carry her bodily to the middle of the street, drop her there. Her aged body thuds against the hard pavement.

"Stephen! My son!... My baby!"

But the cobblestones are deaf, as deaf as those who took him away.

She does not realize her voice is growing weaker and weaker, that it's all in vain: the stones will not heed her cry.

She raises herself, and feels within her chest a terrifying emptiness. Such an awful void, through which wild winds shriek and wail...

She starts unsteadily towards the gate again. But the guard calls out to her:

"Go to the cemetery. He will be there."

Without a word, without even a tear, she bends and picks up her bundle, that had rolled into the gutter, and goes. Her chest is burning, her walk so unsteady, and on her forehead—sweat, cold, like drops of dew...

She knows, where the cemetery is. In that direction her tottering footsteps bend... Her feet are leaden, but she goes on. One block is passed, a second, and a third. She sees nothing; nothing matters to her. Only the rustling leaves touch her consciousness. She feels them caressing and kissing her feet.

At last, there it is, over there. Many, many trees. Leaves are falling everywhere. The wind is sighing...

Entering the gate she looks. A wagon is standing nearby, and piled on it are human bodies. Her steps falter. With difficulty she drags herself over to the fence, against which she leans, while in her heart a great burning stone seems to have been suddenly rent asunder!

The stone is so heavy, like the very earth itself. It drags her down. She does not sit—but slumps to the ground.

They are taking those bodies off the wagon. Bloody corpses. She looks on with stony eyes.

"No, that one is not mine—not he—not my Stephen..."

Thud! Into the grave. Thud!... thud!... thud! Body after body.

Meanwhile dusk steals over the Cemetery.

And finally she sees him. Just as the others, so they drag him off too. His shirt is still white. But his head is black with congealed blood. And then—thud! into the grave too!

She wants to fly, to rise, to leap to him—but that stone in her chest is so heavy that she can't...

She want to cry out—and the stone gets into her throat...

So she whispers, so pitifully:

"Stephen, my baby..."

The autumn leaves are falling upon her, rustling, falling over her dishevelled head, her shoulders, arms and feet...

З ДНЯ

АМЕРИКАНСЬКА САМОВИСТАРЧАЛЬНІСТЬ.

Щоб заздалегідь охоронити західню півкулю від німецьких економічних впливів, Злучені Держави Америки вже тепер стараються скупчити біля себе всі американські краї і знайти з ними основу товарообміну, на засаді економічної самовистарчальности. Після гаванської конференції, на якій спільно обговорювано ті справи, американський уряд, зокрема секретар стейту Кордел Гол, домагається тепер від конґресу 500 міліонів долярів на контролю цін. При помочі цього фонду Гол думає штучно вдержувати ціни американських продуктів.

ЗМАГ ЦІН.

Ціни на продукти це важна річ. Можна дуже ненавидіти наців, але коли прийдеться комусь купувати якийсь продукт в склепі, то він купить таки той, що добрий і дешевий, хочби з маркою „мейд ін Джермені". Він почухає потилицю, погляне ще раз на один предмет і другий, порівнає їх ціни і скаже: „Та я хочу купити свій домашній продукт, але дайте мені ось такий, як цей і за таку саму ціну". Колиж продавець відповість, що власного продукта не можна за таку ціну і в такій якості дати, то покупець здвигне раменами і відповість: „Як не можна, то не можна. Не винуйте мене, що я беру чужий".

Лиш силою уряд може недопустити чужих продуктів до середини краю, забороняючи довіз цілком, або накладаючи на них таке мито, яке підносить їх ціни вище цін домашніх продуктів. Одначе уряд пускається на таку політику лиш тоді, коли та політика корисна для краю, себто коли вона — або зберігає домашній промисл, або не пускає готівки за границю.

ТОВАРООБМІН ЗАХІДНЬОЇ ПІВКУЛІ.

Клопіт з американськими краями, та цілою західньою півкулею, є той, що вона потребує лиш політичної солідарности, а не економічної. Це лиш політичні мотиви, себто спільна загроза перед европейськими, чи азійськими народами, змушує їх зїдитись разом, заявляти солідарність, та піддержувати американську доктрину Монро. Економічні мотиви не лиш не піддержують тої солідарности, а вносять в неї роздор.

Полудневo-американські краї є головно хліборобськими краями. Вони мають на вивіз у великій скількості: пшеницю й інше збіжжя, рогату худобу, каву, тютюн, бавовну і т. п. А всі ці речі, з виїмком кави, має подостатком Америка і не лиш не може викупити в них тих продуктів взаміну за свої, але вона готова сама експортувати за границю пшеницю, бавовну, тютюн, худобу і т. п. Значить експортних продуктів, з яких живуть, та якими промишляють краї полудневої Америки, Північна Америка забрати не може.

ДО СВОГО ВІЙСЬКА

Д-р Едвард Бенеш, колишній президент Чехо-Словачини, промовляє до чеського війська десь в Англії. Вони воюють з англійським військом. Образок перепустила британська цензура.

ВИМІНА.

А коли вона не може забрати експортних продуктів полудневих країв, то не може також полудневим краям продати своїх експортних продуктів, зокрема машин і фабричних виробів. Бо край може купувати за границею лиш тоді, коли за границею щось продає. В заграничнім товарообміні настала тепер така засада, що кожний край купує лиш там, де може своє продати.

Виїмки роблять лиш ті краї, що є довжниками, а водночас потребують чужих продуктів. До таких країв належала в першу чергу Англія. Інші краї були їй винні великі суми. Щоб звернути Англії відсотки від тих сум, кожний довжник мусів наперед продати Англії певну скількість власних продуктів. А що Англія є краєм, що потребує величезну скількість ріжних чужих продуктів, харчів і сирівців до свого промислу, вона могла від своїх довжників ті продукти приймати.

Лиш той край може бути вірителем для інших, котрий може імпортувати багато чужих продуктів. Той край, який не може імпортувати чужих продуктів у великих скількостях, не може пускатись на те, щоб позичати іншим гроші.

ПОЛОЖЕННЯ АМЕРИКИ.

Якраз таке є положення Злучених Держав Америки. Зона внаслідок минулої війни стала найбільшим вірителем світу. Це їй інші народи винні величезні суми. Щобільше, внаслідок своєї фінансової сили вона може нині далі позичати іншим народам гроші. Але вона боїться це робити, бо ті роші пропадуть. Довжники не могтимуть Америці ті гроші повертати тому, бо Америка не зможе купувати їх продуктів.

Це є зачароване коло, в якім обертаються Злучені Держави Америки, а з ними всі полудневo-американські краї Вони ніби хочуть від Америки політично-мілітарної забезпеки перед Европою і Азією, зокрема перед Німеччиною і Японією, але водночас хочуть, щоб хтось забирав від них ті продукти, з яких промишляє їх нарід. А ці продукти можуть забрати якраз Німеччина, та Японія, себто ті краї, яких вони бояться політично.

ОБРАХУНОК ГОЛА.

Кордел Гол сподіється зарадити лихові в той спосіб, що хоче створити великий фонд і при помочі грошей підпомагати полудново-американським краям, піддержуючи штучно ціни на їх продукти. Але фінансові знавці кажуть, що на далеку мету це мало поможе. Для такої справи 500 міліонів долярів це капля в морі. Тут не поможуть навіть грубі біліони кажуть знавці. Щобільше, ці біліони, на дальшу мету, зашкодять, бо вони дадуть заохоту до продукції таких речей, яких у західній півкулі вже забагато. Впродовж певних літ ті продукти можна буде зберігати в магазинах. Але що буде далі?

Можливо, що Гол обчисляє, що по кількох літах справи в Европі прояснляться на стільки, що політична небезпека американським краям звідтам перестане грозити.

В КОЖНІЙ УКРАЇНСЬКІЙ ХАТІ ПОВИНЕН ЗНАХОДИТИСЯ ЧАСОПИС „СВОБОДА".

АМЕРИКАНСЬКА ДОПОМОГА.

У Лондоні лейді Ворд, дочка Вайтло Ріда, переглядає американські дарунки для британських шпиталів. Зправа Бетрам Кругер, предсідник Чейз Нешенел Бенк.

UKRAINIAN WEEKLY

THE UKRAINIAN NATIONAL ASSOCIATION BASEBALL LEAGUE

BOX SCORES

PHILADELPHIA

	ab	r	h	po	a	e
Horobiowski, 1b	3	0	0	8	0	0
Barylak, lf	3	1	1	1	0	0
Bliszcz, ss, p	4	1	1	0	3	0
Shegda, 2b	3	0	2	1	3	0
Juzwiak, c	3	0	1	8	1	1
F. Kandhak, 3b	3	1	1	0	2	0
W. Juzwiak, rf	2	0	0	0	0	0
J. Slobogin, rf	1	0	0	0	0	0
Melnjak, cf	2	0	0	0	0	0
S. Konahak, cf	1	0	0	0	0	0
J. Juzwiak, p, ss	3	1	0	0	4	0
Totals:	28	4	6	18	13	1

MILLVILLE

	ab	r	h	po	a	e
T. Sacharski, ss	3	1	1	0	1	0
Jim Romanik, 2b	4	1	1	0	4	1
Joe Romanik, c	4	0	1	10	0	0
F. Panczyszyn, 3b	4	2	2	0	4	0
W. Klucker, lf	2	0	0	1	0	0
H. Sacharski, lf	1	0	1	0	0	0
P. Romanik, 1b	2	1	1	10	1	0
S. Romanik, cf	3	0	0	0	0	0
N. Fedyk, rf	2	1	1	0	0	0
S. Cooper, rf	1	0	0	0	0	0
Kinkle, p	2	1	1	0	2	0
Totals:	28	7	9	21	12	1

Philadelphia: 013 000 0—4
Millville: 202 210 x—7

Baseball game played at Millville, N. J., on July 13th, 1940.

Two-base hits: F. Panczyszyn, P. Romanik, Kinkle. Home run: F. Panczyszyn. Sacrifice: Horobiowski. Struck out: by Kinkle 10, Juzwiak 2, Bliszcz 1. Bases on balls: off Juzwiak 1, Bliszcz 1. Runs batted in: F. Panczyszyn 2, Joe Romanik 2, Fedyk, Kinkle, Klucker, Horobiowski, Shegda 2.

WILKES-BARRE

	ab	r	h	po	a	e
Narbecky, ss	5	0	0	1	2	1
Proch, cf	3	1	2	4	0	0
Zwarycz, 3b	3	1	0	1	4	0
Swokla, rf	5	0	0	2	1	0
Hrenenko, lf	4	1	1	1	0	0
Sluzar, 1b	2	0	1	4	2	0
Falkowsky, 2b	2	0	0	1	0	0
Kozemka, c	4	0	1	10	1	1
Lucas, p	3	0	0	2	0	0
Bolowsky, 2b	2	0	0	1	0	0
Totals:	33	3	5*	27	10	2

OLYPHANT

	ab	r	h	po	a	e
Klachaney, 3b	4	1	0	0	3	0
Roman, cf	3	3	1	2	0	0
Pesota, ss	4	0	2	7	4	1
Yankow, c	4	0	0	12	1	0
P. Mahoncho, 1b	4	0	1	4	0	0
M. Terry, rf	3	0	1	1	0	0
Prystash, 2b	4	0	0	4	1	0
Killiany, lf	4	0	0	0	0	0
Czelusniak, p	4	0	2	0	3	0
Totals:	34	4	7	30	12	1

*None out when winning run scored.

Wilkes-Barre: 100 002 000 0—3
Olyphant: 200 010 000 1—4

Baseball game played at Olyphant, Pa., on July 21st, 1940.

Runs batted in: Roman, Pesota 2, Sluzar 2. Two-base hits: Roman, Hrenenko. Three-base hits: Proch, Pesota. Double play: Swokla to Kozemka. Stolen bases: Zwarycz, Roman 2, Proch. Struck out: by Czelusniak 10, Lucas 8. Bases on balls: off Czelusniak 5, Lucas 4. Hit by pitcher: by Czelusniak (Zwarycz, Lucas). Umpire: Miller.

CLEVELAND

	ab	r	h	po	a	e
S. Burko, cf	2	0	0	0	0	0
P. Spodar, cf	2	1	1	0	0	0
N. Bobeczko, 3b, p	4	2	2	1	2	0
W. Danilovich, lf, sc	4	3	0	0	0	0
G. Horosko, 1b, p	4	2	1	6	0	0
S. Bobeczko, 2b	4	3	3	3	1	0
M. Spodar, ss	5	3	2	0	2	0
P. Bilyk, c	5	0	1	10	0	0
J. Hodowancki, p, 3b	2	1	0	0	10	1
F. Popovich, sc, lf	3	1	2	0	0	0
T. Bilyk, rf	2	1	1	0	0	0
E. Kratt, rf	2	0	0	0	0	0
J. Toth, 3b, 1b	1	1	1	1	1	0
Totals:	40	18	14	21	16	1

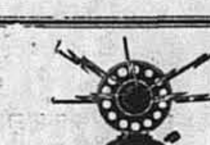
AKRON

	ab	r	h	po	a	e
L. Rittman, ss	4	1	1	1	1	1
M. Huryn, p, c	1	1	0	1	1	1
V. Pulk, c, 2b	3	0	0	4	1	1
J. Pulk, 2b, p	2	1	0	0	2	0
J. Koss, 3b	3	1	1	1	0	0
N. Wilcha, cf	3	0	0	6	0	0
J. Muzic, lf	3	0	0	3	0	0
D. Senuta, 1b	2	0	0	4	0	0
J. Miskalo, rf	3	0	1	1	0	0
Totals:	24	4	3	21	5	3

Cleveland: 424 240 2—18
Akron: 400 000 0— 4

Softball game played at Akron, O., on July 21st, 1940.

Two-base hits: N. Bobeczko, G. Horosko, T. Bilyk, S. Bobeczko 2, M. Spodar 2. Three-base hits: P. Spodar, P. Bilyk. Home run: J. Koss. Stolen bases: Cleveland 4. Sacrifice: M. Spodar.

РАДІОВІ ПРОГРАМИ

РАДІО ПРОГРАМА „Голос України" під проводом учителя **Родіона Сліпого,** що вже довше як рік передається кожного понеділка і пятниці від 6. години вечером зо стації **WARD** 14 кс. — започатковує ще одну годину **в неділю, від години 1:30 до 2 з полудня.** Перша неділня програма „Голосу України" зачнеться **в тую неділю, то є 11. серпня б. р.** Порядок прорагми „Голос України" на цілий рік: **Понеділок 6—6:45 PM.**
Пятниця 6—6:45 PM.
Неділя 1:30—2 PM.

БИЗНЕС З СЕНТИМЕНТОМ

КАЇРО (Єгипет). — Британська диплъоматія має всюди тяжкий оріх до згризення. Як відомо Анґлія поробила в Злучених Державах великі замовлення, між іншим і щодо бавовни, щоб і таким способом мати приятелів в Америці. Та бавовни вона найменше потребує, бо от замовила цілий збір бавовни в Єгипті тільки тому, щоб тим приєднати сильніше населення Єгипту до звязку з Великою Британією.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ У. Н. СОЮЗУ

РОЧЕСТЕР, Н. Й. Місячні збори Тов. Зап. Січ, від. 367., відбудуться в вівторок, 13. серпня, в год. 8. вечором, в галі церковній. Проситься всіх членів явитись на зборах, а довгуючі члени за вкладки повинні вже раз вирівняти свої довги, та вплачувати дальші вкладки правильно. Незабуваймо приєднувати нових членів до Тов. і Союзу, а в більшості буде і сила. — Сорохтей, Лиско, Дмитрів.

ДЖЕРЗІ СИТІ, Н. ДЖ. Місячні збори Тов. Український Клюб Поступовий, від. 70., відбудуться в вівторок, 13. серпня, в годигні 7. ввечір, в У. Н. Домі, 181-183 Фліт ул. Кожний член обовязаний прибути на збори, вирівняти свої вкладки, як також заплатити по одному долярові за померлого члена і за тікети пікнікові. Приведіть своїх кревних або знайомих, щоби їх вписати в члени товариства і до У. Н. Союзу. — Григорій Когут, предс.; Михаїл Самоїл, кас.; Антін Онисик, секр. Адреса секретаря: Anthony Onysyk, 117 Lake St., Jersey City, N. J. Phone: Journal Sq. 2-4298.

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ, ПА. Місячні збори Тов. Єдність, від. 163., відбудуться в середу, 14. серпня, в домі Горожан, 847 Н. Френклин ул. На порядку дня є важні справи до полагодження, тому просимо всіх членів прийти на ці збори. Початок точно в 8. год. вечором. — Уряд.

ПЛЕЙНФІЛД, Н. ДЖ. Місячні збори Тов. ім. Івана Франка, від. 372., відбудуться в пятницю, 16. серпня, точно в годині 8. вечором, в домі, де все збори відбуваються. Просимо всіх членів прийти начас. — Ю. Голинський, предс.; В. Реновець, кас.; Й. Ярема, секр.

ТАРЗАН, ч. 75. Водний гріб.

„Вхопи Тарзана, а втопи прокляту малпу!" закомандував Залім.

Безсердечний моряк вдарив веслом по голові Богду.

Інші вхопили Тарзана за плечі й видерли його з обіймів безпомічної малпи.

Серед жалісних стогонів нещасний Богду почав спускатися у свій водний гріб.